

ODVJETNIK
VEDRAN PODLIPEC
Zrinjevac 16,
10000 Zagreb
Republika Hrvatska

Mob: 0994244111
E-mail: odvjetnik.podlipec@inet.hr

Zagreb, 24.02.2025.

TRGOVAČKI SUD SPLIT
21000 SPLIT

Na broj: St-630/18

RAZLUČNI VJEROVNIK - OVRHOVODITELJ:

INES LJUBIČIĆ iz Zagreba, Pantovčak 97, OIB: 85595070515

DUŽNIK - OVRŠENIK:

Stečajna masa iza KUMULUS d.o.o., OIB: 50095347513, zastupan po stečajnom upravitelju Marija Vujčić Turkulin

P O D N E S A K

razlučnog vjerovnika-ovrhovoditelja

Razlučni vjerovnik-ovrhovoditelj se obraća naslovnom sudu vezano za obrazloženje i uputu VTS iz rješenja PŽ-1002/25, te dalje u tekstu navodi zašto je isto neosnovano.

Razlučni vjerovnik-ovrhovoditelj kao bitno navodi da se ovdje radi o dva dijela postupka, prethodni ovršni utvrđen pravomoćnim rješenjem o ovrsi suda koje rješenje je doneseno na temelju pravomoćnih sudskih odluka i stečajni postupak koji još traje i kojem je ovršni postupak pripojen sukladno čl. 169 st. 6. i 7. SZ.

U prethodnom ovršnom dijelu postupka su stranke bila samo razlučni vjerovnik-ovrhovoditelj i Stečajna masa izad Kumulusa kao ovršenik-dužnik, te da je isti postupak nastavljen na ovršnom odjelu naslovnog suda (kao što je praksa Trgovačkog suda u Zagrebu), tada vjerovnik Josip Šarko ne bi imao nikakva procesna prava i ne bi mogao osporavati rješenja naslovnog suda koja se tiču tražbine razlučnog vjerovnika-ovrhovoditelja (4.146.119,20 EUR-a).

Praksa naslovnog suda je da se prethodni ovršni postupak pripoji na stečajni, odnosno da ne ide u ovršni odjel naslovnog suda, a sve obzirom da vjerovnik Josip Šarko ne može osporavati tražbinu razlučnog vjerovnika jer razlučni vjerovnici čija tražbina je upisana u javnoj knjizi sukladno čl. 149 SZ imaju pravo odvojeno namirenje na toj stvari, a sukladno dosljednoj odredbi čl. 117 OZ, Josip Šarko nije osoba koja se namiruje iz ovog dijela

kupovnine koji je tražbina razlučnog vjerovnika-ovrhovoditelja bazirana na pravomoćnim presudama suda i ne utječe na namirenje Josipa Šarka iz ostatka kupovnine na koje polaže pravo, odnosno nije do ročišta za diobu dokazao sporne činjenice od kojih ovisi namirenje razlučnog vjerovnika, a to je ne postojanje tražbine, visine i reda namirenja, te će razlučni vjerovnik dalje u tekstu obrazložiti svoje argumente sve na način kako slijedi:

- temeljno pravo razlučnog vjerovnika je odvojeno i prioritarno namirenje u stečajnom postupku, a pogotovo što se tražbina ovrhovoditelja - razlučnog vjerovnika temelji na pravomoćnim sudskim presudama i rješenju o ovrsi i gdje se u tom prethodnom ovršnom postupku mogla pobijati predmetna tražbina po odredbama OZ, a što nije učinjeno, odnosno Josip Šarko je pokušao ali je procesno odbijen, jer nije bio stranka postupka. Kako tražbina koja se temelji na pravomoćnim presudama nije osporena u prethodnom ovršnom postupku, to se ne može osporavati niti u stečajnom, odnosno ona osoba koja nije imala procesnih prava u prethodnom ovršnom postupku za predmetnu tražbinu, ne može imati procesna prava niti u stečajnom postupku za isto. Niti sud ne može na nekoga prenijeti više prava nego ih ima, a što je temeljno pravno načelo. Tražbina razlučnog vjerovnika – ovrhovoditelja se treba sagledati kao da je nastavljena u ovršnom postupak na naslovnom sudu, odvojeno od stečajnog postupka i da su iste stranke koje su bile u ovršnom postupku.
- Josip Šarko je pravomoćno izgubio parnicu u predmetu naslovnog suda P-135/19 kojom je pokušao dokazati da je predmetna tražbina lažna i da pozajmice koje su temelj predmetne tražbine nisu uplaćene na račun društva Kumulus d.o.o. odnosno da su ugovori o zajmu i pozajmicama ništetni. U tom predmetu su sudski vještaci dokazali da su sve pozajmice uplaćene na račun društva, odnosno sud je utvrdio da su svi ugovori valjani i odbio mu tužbeni zahtjev, kao što je i VSRH odbio mu prijedlog za reviziju o istom.
- Josip Šarko je pred naslovnim sudom podnio tužbu P-5/19 radi utvrđenja osnovanosti svog osporavanja za predmetnu tražbinu, a koja je nakon pravomoćne presude naslovnog suda P-135/19 postala pravno irelevantna za ovaj stečajni postupak jer je ta pravomoćna presuda dokazala da je tražbina istinita i da se ne može više osporiti.
- Josip Šarko manipulira institutom ništetnosti, te je podnio i neosnovanu i obijesnu tužbu pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu P-341/20 radi proglašenja ništetnim ugovore o cesijama koji su prethodili ugovorima o zajmu i pozajmicama pravomoćno utvrđenim kao valjanima u postupku naslovnog suda P-135/19, u kojima cesijama on nije sudjelovao, odnosno nije niti cedent, niti cesionar, niti cesus, pa nema niti aktivnu legitimaciju za takvu tužbu, jer takvu legitimaciju imaju samo cesijske ugovorne stranke koje su fizičke osobe. Svi ugovori o cesijama nemaju niti jedan zakonski element da bi bili proglašeni ništetnim i svi su konzumirani, a i da nisu konzumirani, to bi bio samo razlog eventualne građanske parnice među tim fizičkim osobama kao ugovornim stranama o eventualnom ispunjenju ugovora, raskidu ugovora, naknadi štete..., a nikako proglašeni ništetnim!!!
 Petar Pripuz koji je potpisnik svih ugovora o cesiji i koji je neosnovano tužen od strane Josipa Šarka u tom predmetu P-341/20 će prvom prilikom posvjedočiti da su

svi ugovori o cesijama konzumirani i podastrijeti dokaze o isto, ali je isti spor prekinut jer su umrli potpisnici cesijskih ugovora Đondić, Ljubičić i Bitanga.

- Josip Šarko tužbom pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu P-341/20 nije tužio razlučnog vjerovnika niti stečajnu masu iza Kumulus d.o.o. tako da je i ta parnica pravno irelevantna za ovaj stečajni postupak.
- Na ročištu za diobu u ovom postupku od 11.10.24., Josip Šarko nije imao primjedbi na visinu obračuna tražbine razlučnog vjerovnika, pa samim tim nije mogao niti osporavati žalbom tražbinu koja je utvrđena na ročištu za diobu.

DOKAZ: uvid u spis naslovnog suda P-5/19, P-134/19, i OGS Zagreb P-341/20

Josip Šarko na kojem je teret dokaza je samo formalno iz objesti osporio tražbinu razlučnog vjerovnika u predmetu naslovnog suda P-5/19, ali nije nikakvim dokazima učinio vjerojatnim postojanje razloga za osporavanje sukladno čl. 118 st. 3 OZ, a da bi se rješenje o namirenju odgodilo do okončanja parnica. Upravo suprotno pravomoćna presuda naslovnog suda P-135/19 je razotkrila namjeru Josipa Šarka da svjesno i bez osnove šikanira i smeta ostvarivanje prava razlučnog vjerovnika.

Josip Šarko će radi takvog namjernog destruktivnog ponašanja i neutemeljenog osporavanja svakako odgovarati za štetu razlučnom vjerovniku po čl. 118. st. 9 OZ-a.

Nadalje, stav VTS iz rješenja PŽ-1002/25 je neosnovan u pogledu tvrdnji da se Josip Šarko namiruje iz tražbine razlučnog vjerovnika i da to utječe na njegovo namirenje pa da može osporiti postojanje tražbine razlučnog vjerovnika, već može osporavati eventualno druge iznose drugih vjerovnika ali nikako razlučnog koji ima pravo na odvojeno namirenje od ostalih vjerovnika, a pogotovo što se tražbina temelji na pravomoćnim presudama i prethodnom ovršnom postupku.

Čl. 118 OZ jasno kaže da moraju postojati sporne činjenice za donošenje odluke suda, dok je presuda naslovnog suda P-135/19 jasno iskristalizirala sve sporne odluke kojih više nema i tražbina razlučnog vjerovnika je po drugi put potvrđena pravomoćnom odlukom suda.

Stav VTS, da ako je parnica pokrenuta tada je postojanje tražbine sporno, bi bio istinit da ne postoji pravomoćna presuda naslovnog suda P-135/19 koja je odgovorila na sva sporna pitanja iz parnice i da se tražbine nije delegirala iz prethodno pokrenutog ovršnog postupka.

Pozivanje VTS na pravna shvaćanja iz odluke VSRH Revt-143/14 je irelevantno za ovaj postupak jer se u toj odluci radilo o dva stečajna vjerovnika od kojih niti jedan nije razlučni i o namirenju tražbine trećeg reda.

VTS se vezano za legitimaciju Josipa Šarka za osporavanje tražbine poziva i na odluku VTS PŽ-4959/07, ali u tom postupku se ne radi o tražbini iz ovršnog postupka koja se temelji na pravomoćnim presudama i koji postupak je spojen s stečajnim postupkom, tako da je objašnjenje suda za isto, promašeno.

Neosnovan je i stav VTS da je Josip Šarko na ročištu za diobu kupovnine osporio tražbinu razlučnog vjerovnika jer isto nije izjavio na zapisnik, a niti je predao podnesak u spis kroz e komunikaciju kao obavezni način dostave u stečajnom postupku u kojem to navodi, dok se

punomoćnik Josipa Šarka referira na sporazume koji nisu predmet ovog postupka i također izrekom ne oporava tražbinu razlučnog vjerovnika.

Čl 117. OZ navodi da osoba koja se namiruje iz prodajne cijene i ako utječe na njeno namirenje, može najkasnije na ročištu za diobu drugoј takvoj osobi osporiti postojanje tražbine, što znači da je pogrešan stav VTS da svaki vjerovnik može osporiti tražbinu razlučnog vjerovnika jer se Josip Šarko ne namiruje iz ovog prvog dijela kupovnine i ne utječe na njegovo namirenje i nije ista takva osoba tj. razlučni vjerovnik!

Znači samo bi drugi razlučni vjerovnik kao ista takva osoba (kako članak navodi) mogla osporavati tražbinu razlučnog vjerovnika i to opet samo da tražbina nije proizašla iz prethodno pokrenutog ovršnog postupka.

Neshvatljiv je i subjektivan stav VTS da bi trebalo pričekati s odgodom namirenja do pravomoćnosti predmeta P-341/20, a sve obzirom da taj predmet nije vezan za osnovanost tražbine niti VTS u spisu imam ikakvih argumenata da takvu odluku.

Slijedom navedenog razlučni vjerovnik-ovrhovoditelj predlaže da naslovni sud zakaže novo ročište za diobu na kojem će se razriješiti prijepor između svih strana ovog postupka.

Ines Ljubičić
zastupana po: